

בליל נסיגות! סיכון צויתי ארהן!

בחסדי השם, באוטה תקופה נפקדתי. חודשי ההריון עברו באופן תקין ללא כל בעיות, עד לקראת החודש החמישי. בכל פעם שהייתי מגיעה לעובודה ונכנסת לחנותה, העובר היה פשוט מושתולל. זה היה נראה כאילו שרצה לדומו לי: "אמא, לא טוב לי שעת כאן!... זה מאוד מפריע לי... אנה אמא, אל תכנסי לבאן!". ובאמת כשהייתי יצאת, העובר היה נרגע. כך זה היה ממש בעקבות עד ש...

וכאן אני מגיעה לחלק המוזר וההיסטוריה של הספר...
באחד הלילות חלמתי חלום. היא הייתה מכוסה היטב במטפתת ראש, באופן כלל ולא ראיתי מעולם. אותה אשא רואה אשה אחת שלא הכרתי שלא ראו לה אף שערה. אותה אשא מביטה לעבריו ואומרת לי: "היא הייתה הולכת במטפתת שלא מכסה את כל השערות ועכשו אני צריכה לחזור לעולם רק כדי לתקון את הפגם הזה". היא סינה לי בידה והראתה לי בצורה ברורה ביותר עד היכן היו רואים לה את השערות, זה היה בערך כ-3-2 ס"מ מלפנים. "לא נותנים לי להיכנס لأن עדן... אני חזרות לעולם עשייו רק כדי לתקון את זה".
כך סיימה את דבריה ונעלמה.

הבנייה שהחלום הזה היה איתות חזק ממשים כדי לחזק אותה בעניין השער הגולוי מלפנים. ואכן קיבלתי על עצמי לכוסות את כל شيء ראשי כפי הhalbca. צבעור מספר ימים שכחתי מהחלום לחלוון. כשבוע לאחר החלום, היה זה בערב ראש השנה. החלטתי ללבט לקופת חולים לראותה שחכל בסדר. שם אמרו לי שאני לקראת לידה:

בעל ואני לא ידענו איך לקבל את זה. "מה פתאות לידה? אנחנו בסך הכל רק בשליש השני של ההריון. איך זה יתכן?", אבל אלו היו העובדות!

הפלא הגדול הוא, שיטומים קודם לנו הייתה בבדיקה רפואי והבדיקה הייתה תקינה.

בכינויו, פחדו, לא ידענו את נפשנו מדאגה. מקופת החולמים הריצו אותנו ליתל השומר ומיד נתנו לנו כל מיני תרופות וכדרורים כדי לעוזר את הלידה המוקדמת, אולם כל מאਮצי הרופאים לעצב את הלידה לא הוועילו. הקב"ה רצה אחרת.

שבשבוע ה-25 להריון, יולדתי תינוקת פגית במשקל ועומס של 575 גרם. היה בליל ראש השנה תשע"ע בשעה 10:25 בלילה. התינוקת קיבלה עוזה ראשונה בהוללה. היא עברה החיה, הנשימו אותה בתוך האינקובטור, ובונסף נתנו לה כל מיני זריקות וטיפוליים. מיד לאחר מכן היא העבירה למחלקת טיפול נמרץ של הפגיעה. יום לאחר מכן, נתנו לנו אישור להיכנס לפגיה.

ראינו אותה בתוך האינקובטור. לא האמננו שייצור כה קטן יכול להיות. היא הייתה מחוברת לכל מיני מיכרים ולאינפוזיה. הזריקו לה דרך הצינורות 13-13 חומרים שחדרו לוגפה בו זמנית. ממש כל אותו הזמן היא הייתה מונשמתה. לא הייתה לנו שום אפשרות לגעת בה, מלבד פעם אחד שננתנו לנו לגעת בה דרך השדרול של האינקובטור לאחר חיטוי יסודי של הידים.

בעל ואני מבתים חרדים מבני ברק. עד לפני חמישה שנים חי התנהלו על מי מנוחות. הקב"ה לא מנע ממוני דבר. גדלתי להורים אהובים, חמימים, מפנקים ותווכים. הייתה לי כל מה שרציתי ב"ה. בחברה, כסף לא חסר, הצלחת בלמידה. היה לי כל מה שרציתי ב"ה. מעתולם לא יצאתי מפתח הבית מבלי להיראות במיטבי. השקעת זמין רב בחיפוש אחר בגדים מודרניים ויחודיים, המלהחה שלי הייתה עשרה ומגוונת ומורכבת מモתגים וקורטיים. המוכרות מהקניונים השונים הכוו אותי היטב. השבתי שככל הרדיפה הוא אחר החומריות תגרום לי לסייע רב.

סיפורו מתהיל בתקופה בה למדתי בסמינר. הייתה מהראשונות בסמינר שהתחדשות באופנה. הלכתי בסגנון לבוש שהיה ממש על קצה גבול התקנון. המוראות היו מעירות לי והרבה. אני חשבתי שקיבלת הערות יוצרת מכולן. האבסורד הוא, שלפעמים הייתה מגיעה בחזאית ארכוה, שהה עצם המכני צנوع, וגם על כך היו מעירות לי.

כידוע, הדור שלנו מבולבל מאד והאמות נעדרת. לצער לי לא ידעתי אז מהו עיקר תפקידה של האשא בעולם - צניעות במחותה וכל כבודה בת מלך פנימה". ולכן השבתי שמותר לי להתבלט ולהיראות טוב בכל מקום.

לאחר סיום לימודי בסמינר, התחרתתי. רציתי מואוד לרכוש לעצמי פאה, אך בזכות התנגדותם של בעלי ואמי, כיסיתי את דashi במטפות, ואולם שעורות ראשיהם גלוות כ-3 ס"מ מלפנים. יתר הלבוש היה מכובן בהתאם; קצר, צמוד, צבעוני וחלולוין לא צנוע.

מטבעי נשכחתי לתחום היופי והאסטטיקה ולכנן החלטתי למוד את מקצוע האיפור. נרשמתי לאחד המקומות "הטוביים" בארץ, השקעתி הון עתק, זמן ואנרגיה מרובים כדי להצליח ולהתקדם, השבתי שבאופן זה אגיא לפסגת האושר. אך הנשמה שבתוכי חיפשה אושר אמיתי.

במקביל ללימודיו, באופן חריג, התקבלתי לעובדה באחת מחנויות הרשות של חברת האיפור בה למדתי, אפילו שהייתי טירונית בתחום ועדין לא ידעתי איך לאפר באופן מקצועני. (תראו עד כמה יצר הרע "עוור" לנו ליפול בפח...).

תנות האיפור בה עבדתי הייתה במרכזי קניות. מיותר לציין שככל אזור הקניון אינו שומר מצוות בלשון המעתה, וזה כולל את כל חורי הוצאות והלקוחות בכללים, וממילא האוירה שם הייתה בהתאם, שזה אומר פריצות איזומה על כל המשתמע מכ...).

בנוסף לכל, הייתה מסתובבת במשך שעות ארוכות בכל מיני קניונים וחניותות כדי להתעדכן במוצרי איפור חדשים, מדובר בהוצאות כמספר בily סוף. אני מודה, העיסוק בזה גרם לי לשקו עמוק עמו בטומאה (היום, במבט לאחר מכן, אני לא מעכלה את העבודה שהייתה מתעסקת זהה).

כל הכספי שהרוויחתי כתוצרת מהאייפור היה נעלם באורה פלא, מפני שעיסוק בדברים אסורים, אין בו ברכה. באותה תקופה עידין לא זכיית להבין של אפר נשים פירושו, להחטיא את הרבים...

כפי שכבר ציינתי קודם, לאחר חודש וחצי מהמקרה, עברנו לפלאפון כשר, גוזתית את החזאיות הלא צנויות שהוא לי - מילאתי שkeit גדולה, עברתי למפתחות יותר צנויות, והתחזקנו בעוד כמה עניינים. אך ההתחזקות הזאת לא החזקה מעמד לאורך זמן. לאחר מספר חדשים חזותי לעובד באוותה רשות של הנויות איפוא. ובאוירה שכזו, כמובן, שקשה מאד להחזיק מעמד, כי החבורה מאוד סוחפת.

לצערנו שב חזרנו למצוות הקודם, (כידוע, היצור הרע לא מוותר בקהלות...). בORA עולם ריחם علينا ורצו לקרב אותנו אליו. וכך נתן לנו במתנה זו זכר לאחר שנה בדיקוק ולאחר שנה עוד בן. אך אנו ראיינו את כל הטוב שמסביבנו כאלו דבר מוביל ולא השכלנו להעתור לתשובה...).

תקופה לאחר מכן, קיבלי הצעת עבודה מאוד מבהינת גובה השכר ושעות העבודה, לא חשבתי פערם וכבר מצאתי את עצמי עובדת בעסק שעובדים בו גברים, הרגשתי שזה מורד אוטי ברוחניות וידעת שזה אסור, אבל הכספי סימא את עיני.

את איבדתי את רגשי הבושה הטבעיים שטבועים בכל בית ישראל, ולא חשבתי אילו מכשוליהם נגרמו בגללי.

לפני ראש השנה תשעג' הרגשתי ריקנות איזמה מעבודת האיפור. לא היה לי סיפוק רוחני. פשט רצתי להתרברך לד'. ידעתי שאני מכשילה ושאני לא בסדר, אבל היה לי קשה. ביקשתי ברכות ממנה רבניתות להתחזק ב贊וות וביראת שמי, אבל בinternים המשכתי כהרגלי.

באוותה תקופה, היה זה בזום גדלה, בעלי התחליל להרגיש לא טוב. היו לו כאבי ראש, חום וחולשה גופנית. בסיום הזום כבר התחליל להרגיש ממש גרווע. היו לו כאבי בין נוראים, חולשה נוראה, רעד וצמרמותות בכל הגוף. ביום שלישי לאחר מכן, המצב התדרדר. הוא קיבל כל מיני סוג אנטיביוטיקה, ירד במשקל. היה מזיע בשינה בוצרה בלתי ויגילה, המצב

אצלו החמיר עד קיבל היתר הרבה שלא לצורך ביום כיפור. שלושה ימים לאחר שמחת תורה הוא החליט לגשת ולבדוק מה בדיקון קורה אותו. זה היה ביום חמישי, יומם שהוא לא ישכח לעולם. באותו יום הוא ביצע בדיקת דם. אחר הצהרים, מתקשר אליו הרופא ואומר לו: "בואי דוחוף לך קופת חולמים!". הוא ביקש מבא שלי שיקפיץ אותו לקופת החולים. כשהשיגע לשם, הרופא התחליל לגמג' ואומר: "תשמע, יש לך מחלת דם". מה זה אומרת מחלת דם?! הוא לא הבין.

היה לו קשה לדבר, אך לבסוף אמר: "תראה... אני חייב לידע אותך, אבל יש לך לקומיה (סרטן הדם), וזה מה שמסביר את כל מה שעברת עד עכשוו. אתה חייב לטפל בעצמך כמה שיותר מהר! כי כל דקה חשובה!!".

מיד לאחר מכן נסענו ב מהירות ליתל השומר', שם הוא אושפזו מיידית. באותו ערב בו אושפזו בעלי, יצאתי לנונות לעצמי עוד כמה בגדים. תוך כדי מסע הקניות, התקשרתי לבעל.

הוא לא ידע מה לומר לי, אפילו לא ידעתי שהוא הילך לרופא, איך הוא יבהיר לי את הבשורה המרעה, שגילו אצלו את המחלת? הוא לא היה מסוגל ופשט אמר: "שרה, תתקשרו לאבא שלך אני לא יכול לדבר כרגע... להתראות!".

הוא נשמע לי מוזר בטלפון, לא הבנתי למה הוא מתנהג כך, זה כלל לא היה אופניini לו. התקשרתי לאביו ושאלתי: "אבא, מה קורה?". הוא סיפר לי את הכל בפרוטרוט.

היהomi המומה, הרגשתי שועלמי חרב עלי. איך זה יכול? אנחנו בסך הכל זוג צער וcarrier נחת עליינו כזו אסון. אבל בלבוי ידעת טוב מאוד שהכל בעוניותי ועכשו אנחנו מתחילה לשלם על הכל.

אחד הסימנים המובהקים לכך היה, שעוד אתחמול, יומם לפני אשפוזו של בעלי, הודיעו לי אני מפורתה. זאת הייתה לאורה עבודה טובה, חלקה ווורמת ללא בעיות, והנה אני מוצאת את עצמי מפורתה כך ללא כל סיבה נראית לעין. עכשו, כשאני שומעת שבعلي קיבל את המחלת, ובונוסף לכך שבני חלה באסתמה' קשה שנמשכה כמו חדשים ארוכים, יחד עם עוד מכות נספות ועוד כמה הפסדים שקיבלנו באותה תקופה... אמרתי לעצמי: 'שרה, עד כאן! המסר הובן... הקב"ה הראה לך בוצרה הכיבורורה שיש, שלא מוציא חן בעיניו מה שatta עושה ואיך שעת הולכת! הקב"ה מרחם עלייך, הוא לא רוצה שאת ובעלך תמשיכו להתדרדר עוד ועוד חיו', הוא רוצה שתנסה מסלול כמה שיותר מהר.

מיחרתי לכיוון תל השומר, כשםהדותת בי ההכרה שرك מסירות נפש בעניין ה贊וות, היא זו שתביא לנו את היישועה!

לאחר מספר ימים של עליות וירידות, הודיעו לנו שיש הרעה במצבה. משקלה ירד ל - 620 גרם. התיעצנו עם אחד הרבניים והחליטו לקרוא לה בשם.

דיברנו איתה, התקשנו עליה, סיימנו כמה וכמה ספרי תהילים לדרכאה, ישבנו על ידה כל יום שעوت ארכוכו, אבל המצב לא השתפר. מצבה של התינוקת הילך והתרדר. היא התנפחה והחילה כתזאה מ"זיהום תוך בטני" שקיבלה.

בימים שישי, דיברו איתנו ואמרו שהמצב הולך ומחריר והכנינו אותנו לגורען מכל. אך לא רצינו להאמין לכך והמשכנו להתקפל...

באוותה יום, התינוקת השתוללה וסבלה. היה קשה לנו לראותה סובלת כך מבלי יכולת לעוזר לה. נאלצנו לחזור הביתה כדי להתכוון לקראת השבת. הפלאפונים היו כבויים והמתה היה נורא.

במושאי שבת מיהרנו לבית החולים וראינו שמצבה הורע.ocabו לנו מודע על כך, אך מלבד לשאת תפילה, קזירה ידינו מהושיע. נשארנו שם עד חצות הלילה. נפרדנו ממנה בתקווה שהיא תחילה במהרה.

בשוחרנו הביתה, עשינו חשבון נשפץ ומיד התחלנו לגזoor בגדים שלא היו צנועים, ובאותה הזדמנות קיבלנו על עצמנו לעבור לפלאפון כשר. לאחר ששעתים התקשרו אלינו מיתל השומר' להודיע שהמצב לא טוב וכדיי שנבווא...

הגענו ב מהירות לבית החולים. כשהתקרבנו לחדר טיפול נרץ, שמננו לב שבلون החמצן של התינוקת נמצא בחווץ. העדפנו להתעלם מזה...

נכנסנו לחדר. מעל לכל ילוד יש כ - 4 מסכים כדי לעקוב אחר מצבו, וראינו שהמסכים שמעל התינוקת שלנו כבויים. הלב שלנו התחליל לפעים בחזקה.

התקרכנו לאינקובטור וראינו את התינוקת מכוסה בסדין לבן מלבד הפנים, ללא כל תזואה, מנוקתת מהמכשירים... ועדין לא קלטנו. אנחנו שואלים את הרופא: "מה...? מה קורה?..." הרופא מביט בנו בצד וועל פניו הבעה שאומרת: 'אין מה לעשות...' לא יכול להיות!!!... אנחנו לא פתאים???", פרצינו שניינו בבכי, "לא! לא יכול להיות!!!... אנחנו לא מאמיןנים!!!' הידיעה הפתאומית הזאת על פתרת התינוקת, שברא אוננו לחלוון!! זה נחת עליינו כרעם ביום בהיר. לא היינו מוכנים לכך! מבחינה נשפית התקשינו מאוד לעכל את זה. אני רק בת 19 וכבר

עובדת לידה ומוטת של תינוקות... זה היה ניסיון מאוד לא קל: נכנסנו לחדר ההורים כשאנחנו בוכים בدمותם שליש... המומים מהבשורה שנחתה עליינו על פתרת בתנו בכורתינו. מיד הגיעו כמה רופאים מהצוות כדי לתמוך בנו ולהזקק אותנו. ולאחר כ-20 דקות הגיעו הגיעה המשפחה הקрова וככלנו בכנינו שם.

עד היום הרופאים לא יודעים מה עזם גרם לידיה המוקדמת. וכמה שבדקו ותקרו, לא מצאו לה שום הסבר רפואי.

מספר ימים לאחר פתרתה של בתנו, החביתי על כל מה שעברתי בימים האחרונים ואודות החלום המוזר שלחלמתי על אותה אשה. צירוף המקרים הזה היה כל כך ברור. מופיע לפני לידת התינוקת, ומספרת לי לא ראיית ומעולם לא הכרתי, כשבוע לפני התינוקת, ומספרת לי שהיא באה לעולם רק כדי לתקן את עניין השערות הגלויות מלפנים מהטיפחת, דבר שאני עצמי היתי ל��יה בו, והוא נשאר כשבוע אני يولדת תינוקת דוקא ולא תינוק, ודוקא בראש השנה, שכידוע כוחם רב ועצום לתקן את כל חטי האדם, עד יום כיפור, ואז היא נפטרת.

מה כבר יכול להיות? לא היה לי ספק שנשמהה של אותה אשה הייתה בעצם התינוקת שלידתי! והבנתי שדוקא היא נשלחה אליו מן השמים בכדי ליהו אוטי שלא אכשל באותה עבירה שהיא נכשלה בה.

לי שבعلي פונה לבית החולים. דמעות פרצו מעיני, מה קורה אליו? מה McCabe?... היתי ממש מובלבלת. לא ידעת מה אני אמרה לעשות עכשו. אם לכלת או להישאר בבית? לקרוא תהילים? לחכות לו?

התחלתי לקרוא תהילים. השעה הייתה 12:00 בלילה.

אני מוצאת את עצמי מעירה את ילדי, מלבישה להם מעילים, כי בדיק ריד גשם בחוץ. הורדתי אותם 3 קומות עם עגלה והתחלתי לרווץ, לא יודעת لأن. התחלתי לחוש, אולי לטפלת שתשמור עליהם? אולי בבית חולים? אולי לאמא של וואלי? העירק לא להישאר בלבד.

באוטוليل שבת, אמא שלי החליטה משום מה לסייע את כל ספר התהילים. היא היחידה שנשאה עריה עד שעה כזו מאוחרת! מחוסר ברירה צעקה לה מהרחוב, תוך כדי שהגם יורד: "אמא...! אמא!...!" רק בסיס היא שמעה אותו!!!

לדפק אצלם בדלת לא יכולתי, זו הייתה דלת לפנים מדלת, ואף אחד לא היה שומע אותן. השכתי שם את הילדים. ורצנו לכיוון מעיני היושעה.

הוא אושפז שם עד יומם ראשון אחר הצהרים.

לא לעולם חוסן! שוב ונכנס יצר הרע לתמונה. דיברתי עם חברה שלי, היאacha די מודרנית, והיא אומרת לי: "כן, מה יש? מותר להיות גםיפה: את לא צריכה להציג עד כדי כך... לסגור את הכתופור העליון שבצוארון?... לא ציריך, זה סתום מיותר!".

דיברתי על כך עם בעלי, רציתי לידע מה הוא אומר על כך. הוא אמר לי: "תראי שרה, לא כדאי! כי זהה את פותחת פתח ליצר הרע... למה לך להסתቡ?".

לא הקשתי לו, למרות שברור שהוא צדק...

הלכתית וקנית לי זיקט מעוצב וצמוד. וגם ננכנתה לחנות אחת של מטפחות מעוצבות וייחודיות בירושלים שככל מטפהת שם עולה מעל 200 שקלים. כל מטפהת היא ייחודית בפניהם עצמה, לא מייצרים אותה פעמיים. מטפחות עם פרח ענק ובולט עם כל מיני קישוטים, אבניים ומילמות... ראייתי נשים "חרדיות" שהולכות עם זה ונראות כמו דוגמניות צמרת. קנית לי כמה אלה.

חשבתי שモתר להיות צנואה ויפה...

בעלי אמר לי: "את רואה? יודדים בדבר אחד, יורדים בעוד דברים... מה אמרתך לך?!".

היו לנו הרבה דינונים על הנושא. לבסוף חשבתי את המטפחות בחוץ ורק פעם או פעמיים ואת הזיקט החזרתי לחנות. היה לי קשה להתגבר. לך לי זמן רב להבין את זה. בעלי היה אומר לי: "שרה, אצלך המחלת... אני יודע מה ה' רוזה! אני יודע שה' לא אהוב את זה!".

אני מודה! לך לי הרבה זמן עד שיצאת מזה. יצר הרע לא מותר... והוא מעדיר עלייך הרבה קשיים וניסיונות, ולפעמים הוא מגייס לשורותינו את קרובות המשפחה, את החברות, ואת השכנות שלק, רק כדי לבלב אותנו.

עם הרבה תפילות, שינתה את כל סגנון ההופעה החיזונית שלו. התקדמה לאט ובתו מותך שמחה ואהבה למצות הצניעות.

ברוך ה' אני הולכת בגדים ובחבים, ארכוכים וסגורים, מטפחות שקטות וצנועות, כמה שפחות להבליט, גם מהבושים לנמרי וגם מהאייפור, תודה לה'.

בעלי אמר לי משפט מחזק שמאוד ריגש אותו:

"היא שווה להיות חולה במחלה, רק כדי שתתלבבי לבוש צנוע!"

אני לא אמרת שלא היו לי הרבה עליות וירידות. ודאי שהיא. הيتها שאלת את בעליך: "איך יתכן נשנים צדיקות הולכות בלבוש הנוגד את ההלכה? ומדובר ישן רבענות השובות שלא מקפידות? איך אתה מסביר את זה?" ובעלוי הסביר לי שאין להביא ראייה מנשנים, כי רואים בחוש שהיום יש בנות ונשים של רבנים חשובים, שמתלבשות בניגוד גמור לדעת אותם הרבנים, כפי שדעתם פורסמה ברבים בספרים ובשיעוריו התורה, ("ע"י י"ד סי' רכ"ח דף ק"מ: שמצו שנסים עוברות על דעת בעליך). לילות שלמים הינו מעברים בדינונים. בעלי היה מגיע מהollow והיינו דנים על כל דבר ממש כמו שעות טובות. מה הבעיה עם בגין שהצבעים שלו בולטים, מה יש בגין צמוד, מה יש בלבושים ובאייפור, למה דוקא חצאית ארוכה עד לקרים ולא די בגרכבים

לאחר מכן חזרתי לביתי לחתת כמה דברים.

וכמו בפעם הקודמת, שוב ניגשתי לארון, אלא שהפעם הוצאת משם ממש את כל מה שהיא לי. את כל החולצות הצמודות, הקצורות והצבעוניות, ואת כל החולצות הצמודות והמודרניות, את הטוניקות והליקירות, ואת כל מה שתפרתי שעלה לי המון כסף, ובפנותו, קרעתי את הכל! חברי שקבענו הינו שמה עם הצד שעשיתי. הבנתי שהמחיר של חברי, גבוח ככל שיהיה, הוא אכן וכמעט מול המחיר הכלב שcaught אנו משלמים. הבנתי שהשקבתי בדבר שיקרי וחולף.

מצאתו איזו חצאית ארוכה שהיה לה לי וגם חולצה קצרה ורחבה וכך הגעתה לבית החולים.

לאחר מכן עלי עבר בדיקת מה עצם. זאת מחת באורך 10 ס"מ שנכנסה בעצם הגוף, כדי לשאוב מה עצם. אלו כאבים נוראים ממש, הם נמשכו במשך כשבועיים.

באתו זמן שלחנו בקשה דחופה לברכה אצל הרב קנייבסקי, ותוך כדי טיפול הגעה תשובה מהרב, שככל מה שאחנו עוברים כרגע, זה כפורה על כל מה שעשינו! לאחר מכן הוא השחרר. נתנו לו כל מיני טיפולות וכודרים בשבייל למנוע את המחלת.

בימים שלאחר מכן התחלנו להתחזק בנושא הצניעות, קראנו חומר, לימדנו הלוות, ובדקנו את הנושא לעומק. זו פשוט בשואה שזוג חרדים מגיעים לנצח שהם צריכים ללמוד הלוות צניעות כמו שילד לומד א-ב'. התחזקתי מאוד מהחברות "צניעות בת ישראל", שמצינה את דרך הצניעות הנכונה ואת הדרך להתמודד עם הניסיונות שבדרךנו בקהלות ובאהבה.

בסייעתא דשמי ועם הרבה תפילה, עברה לחולצות מכופתרות וסגרתי את הכתופור העליון בעידודו של בעלי.

הגיד שזה היה קל? ממש לא!! (כל ההתחלות קשות...) הרגשתו סgorה וחנוכה, התבישי מהחברה, היו פעמים שפתחתי את הכתופור ושמתי סיכה.

גם בעניין האיפור, הייתה שמה ומורידה, מטשטשת ומוחתקת, היה קשה ליותר עליון, אך מצד שני, זה מכשיל גם מישחו ששומר על עיניו, מפני שהתומי שלבור לאיפור עדין זה צנוע, אבל בעלי שיחי גם כאן נחלץ לעוזרת והסביר לי, שgam איפור עדין הוא מכשיל כיון שהוא מיפה, והראיה לכך, שאני מרגישה פחות יפה בלבד.

כשהגעתי לנושא הבושים, היה קשה לי במיוחד, מצד אחד לא יכולתי ליותר עליון, אך מצד שני, זה מכשיל גם מישחו ששומר על עיניו, מפני שי אפשר לעזור את הנשימה כל גז ורגע.

הדבר שנתן לי כוח לעמוד בניסיונות, הוא הרצון למצוא חן בענייני בORA ובזכות זה בORA עולם זיכה אותו לשמה במעשי ולהרגיש יותר קרובה אליו.

באחת השבתות בלילה שבת לאחר הסעודה, בהתאם בעלי הרגיש דופק מהיר חזק מאד. הוא ניסה לשחות, לנשום עמוק, שום דבר לא עוזר!

כפי שנודע לי לאחר מכן, הוא רץ לקופת חולמים מאוחדת, היה שם רופא גוי. הוא מיד חיבר אותו לא.ק.ג. כדי לראות מה מצב הלב. הוא לא הצליח לקרוואו אותו, הלב שלו מושך השטוללי!! כל השירים שלו התקשכו, כל הגוף שלו רעד. בפעם הראשונה הוא הרגיש מה זה "דרודע מפחד"...

הרופא ניסה להזמין אמבולנס שייקח את בעלי לבית החולים, אך ללא הצלחה. הוא עזב את הכל במאצע ויצא במהירות מהמרפאה כדי להקפיין אותו למיעני היושעה.

אנשים מטילים ברוחותם בלילה שבת ומסתכלים איך בעלי נכנס לרכב הפרטி שלו. הוא ריצה לקובור את עצמו באדמה מרוב בשושה... אבל לא הייתה לו ברירה.

הם הגיעו לבית החולים ומיד נתנו לו תרופה דרך ההוריד. באותוليل שבת היתה מודאגת מאוד. ביקשתי מבعلي שלא ישאר אותה בלבד ושיחזור מהר... לפתע נשמעות דפיקות בדלת, הייתה בטוחה שהיא בעלי. אני פותחת את הדלת ורואה מולי אשה שבאה בנסיבות נפש להודיע

ושבעה, לא הייתה מקבלת תעודה, لكن בעלי היה משכנע אותה שאלך.
בקשי הספקתי לנוח וכבר הייתה צריכה לצעת ללימודים עם כל
העיפויות. אז הוא היה משכנע אותה לאפר כלהות ונשים לאירועים,
להחטיא את הרבים. הייתה זאת "מסירות נפש" מצדנו לענייני
הטומאה, וכל זה בשבייל כסף וכבוד מודמה.

בנגד זו, אנחנו חיים יומי עושים תשובה המשקל. עזבנו למגורי את עסק
האייפור. החלטנו שאם כי אהוב צניעות, אז נלך אליה עד הסוף כמו
שצריך! ובלי נסיגות!

כי אין לך יפה מן הצניעות" (תנומה כי תשא סי' ל"א).

כיום, ברוך הוא, המחללה נסוגה ונעלמה בנסי ניסים! כי בשבייל לזכות
לণיסים מעיל הטבע, ציריך פשוט למסור נפש בעניין הקדושה והצניעות
ולבטל רצוננו בפניינו לפני הקב"ה, כי עיקר הצרות באות עקב חוסר
הקדושה והצניעות (דברים כ"ג ט"ז).

בחסדי השם, זכיתו להנתנק מכל ההבלמים הללו והתמלאת אהבה
למצות הצניעות מכיוון שאחרי הפעולות נמשכים הלבבות' ואני עדות
quia להך. אמא של זחוקת ואומרת לי: "בחולומות הכי ורודים שליל לא
היית מדרמימית אותך איך שאת לבושה היום". בחסדי השם אני זוכה
ללאת בצדנויות גמורה, למדת בספרים, שומעת הרצאות, ומתמלאת
באושר וסיפוק עד בליל די. זה מדהים עד כמה האוושר מצוי בהישג דיננו
בקלות ואנחנו ממחפשים אותו בשדות זרים. כמה חבל.

לא יותר לנו אלא להודות לבורא עולם על הזכות שנtanן לנו לתקן
את עצמנו ולתקן נשמה כל כך קדושה וטהורה. אפשר לרמזו את כל
הסיפור שלנו במילה אחת (בחיפוך אותיות): תינוק, תיקון, ניטוק.
כלומר, התינוק שלנו, הביא אותנו לתיקון המעשים, ולנטיקון מכל

טומאת האופנה ה"חרדית" הנכרת היום בחנוויות.
אנו תקווה שככל אשה תתקיך לתשותה לבה לכשות את ראשה במטפת
צנואה שמכסה ממש את הכל ולא תקל בזה כלל, וכਮובן את כל
הופעתה החיזונית תנסה למראה צנוע ושקט. למה להתעורר רק אחרי
מכות צרות וייסורים אם ניתן למנוע את הכל כבר מראש?

נתבקשתי להעלות על הכתב את סיפוריו האישית, אך את האוושר
והשמחה העילאית שמלאים אותה כיום, אף מילה לא תוכל לתאר!
בהתוצאה לכלהן.

אטומות, מדוע אסור לבוש 'טריקו' ו'לייקרה', מדוע אסור פאה.
המשכנו ללמידה את הנושא יחד מתוך ספרי ההלכה, ובנות שמענו גם
הריצאות בנושא. גילינו שזאת האמת! כל הדברים שציגתי, ועוד דברים
רבים אחרים המפורטים בספר ההלכה, אסורים בתכליית האיסור.

בעלי אמר, שבכל רגע שהוא נמצא כבוחה, יש לו הרבה נימונות של
ראיות אסורות מנשים ובנות תרדידות. להוריד את המשקפיים וללכט
בלעדיה? קשה לו מאוד, זאת סכנה בשבילו! כיון שהמספר שלו מאוד
גבוה. אבל בכל זאת הוא משתדל עד כמה שאפשר והיכן שאפשר
להוריד את המשקפיים. אבל כשהוא הולך עם המשקפיים, קשה לו
לשמר על העיניים.

מן פניו שאשר הוא מורד את העיניים בלבתו ברוחבו, הוא רואה רגליים
галויות וחשופות של נשים הholcot בגרביהם בзвуч הרגל, וזה משפיע
עליו מאוד מאוד לרעה, בבדיקה כמו שהוא משפיע לרעה על אברכים
ובחרורים שרצוים לשמרו על עיניהם. נשים צרכות לדעת שאסור
לאות את צורת השוק כי חז"ל אמרו "שוק באשה ערווה" (שוק
ההברך עד לקרסול). וכך צריך לכטוט את הרגלים בחזאית ארכוה
עד לקרסול. וגרב אפילו אם היא אטומה, אינה מהוות תחليف לחזאית
ארוכה, היהת והיא צמודה ואני מסתירה את צורת הרגל וכל שכן אם
היא בзвуч הרגל שזו אדרבה, היא מייפה את הרגל יותר,DOI למבינה.
תמיד חשבתי, ינו, באמת!! לדאות אשא בבד צמוד גורם להרהורים?!
לראות רגליים מביא למחשות לא טובות?! מה כבר יכול לעשות בושם
של אשא?!?

ואז הוא אמר לי משפט שבחיים אני לא אשכח אותו. הוא אמר לי:
"שרה, אני רוצה שתבין, כמו שגבר לעולם לא יבין מה זה עברו
לידיה, כשהיא לא עולם, אבל לעולם, לא תבין מה זה הרהור של גבר!" -
מביחנית, היה זה משפט מוח שסתם את הגוף על כל השאלות של.
כי אנחנו כנשים, לעולם לא נבין איך הראש הגברי עובד. אבל זאת
המציאות, ככה נבראו הגברים, ואין לנו שום אפשרות בעולם לשנות
אתם. עליינו, הנשים, החובה לשמר את עצמנו שלא להכשילם. ואוי
אפשר לטעון שהגברים ישמרו על עיניהם ואנחנו נתלבש בטוב טעם,
שהרי הדבר הראשון שה' צווה אותנו הוא: הי צנעה...".

בזמנו שלמדתי את מקצוע האיפור, ביום עבדתי בזה בפועל, וב公报
היהתי לומדת את שיעורי האיפור. הייתה חזרות עייפה מהעבדה ולא היה
לי כוח ללכט לשיעורים. אם הייתה מחייבת שני שיעורים מותך עשרים

**לכל ענייני הצניעות, ייעוץ הכוונה וחומר מגוון,
ניתן לפנות לארגון נפשנו בטלפון: 052-7652509**

חיבורים מומלצים:

ספרים: היא תחתל, תבורך מנשים, גלגל העין, עולמות של טוהר.

קונטרסים: הרימו מכשול מדרך עמי [אודות הספר עוז והדר לבושה], בגדים תפארתך [בעניין מקום השוק ואורך השמלת'],
שקר החן [אודות הספר חן וכבוד], תורה הבגד, תורה הcisio, בתוכה ביתה, בדרך המלך נלך, הלבוש היהודי, בת ישראל,
והייתה לי סגולה, וזרועותיה, ירך גיבור, עדותיך נאמנו מואוד, אל תיטוש תורה אמרך, הנהגת אשאABA חלקה, יש
קונה עולמו בשתי דקות, צניעות בת ישראל, ועוד ועוד... - 050-4141809

קונטרס באתי לגני ועלונים נוספים בחו"ם - 0527-120-948

"תפארתינו" [דעת גdotsי הדור בעניין CISIO הראש] - 073-2338800

لרפואת דוד בן מיכל הי"ו | לעילוי נשמת שמחה בת רב שлом ע"ה

מספר טלפון לאימות הספר:

050-4141-807 | 03-536-1653